

ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਊ

ਗਰੋਵਰ ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,

ਜੈਰਾਮ ਦਾਸ ਚੇਲਾ ਕਲਿਆਣ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ। 1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 361.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)-ਸੈਕਸ਼ਨ 2(2) ਅਤੇ ਆਰਡਰ 20 ਅਤੇ 34-ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਡਿਕਰੀ-ਦਾ ਮਤਲਬ-ਕੀ ਆਰਡਰ 20 ਅਤੇ 34-ਆਰਡਰ IX ਨਿਯਮ 8-ਮੁਕੱਦਮੇ-Whether ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ .

ਡਿਕਰੀ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ-ਧਾਰਾ 151 ਅਤੇ ਆਰਡਰ XLVII ਦਾ ਅਰਥ-ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਡਰ-ਕੀ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-ਸੀਮਾ-ਸੀਮਾ-ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 20 ਜਾਂ ਆਰਡਰ 34 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖਾਸ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ, ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੋਲਡ, ਉਹ ਆਰਡਰ IX ਨਿਯਮ 8 C.P.C., ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਲਾਗੂ ਕਰੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਭਾਵ ਉਹ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜੱਜ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਸਮਝ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਵੈਧ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਵੇ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੱਟੀ ਵੀ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।

1919 ਪੰਜਾਬ ਅਦਾਲਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਐਕਟ IX ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਕੇ. ਭਟਨਾਗਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ, ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

F. C. MITAL, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਪੀ. C. ਪੰਡਿਤ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਹੁਕਮ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ- 1957 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 156 ਵੀ। ਤਹਿਸੀਲ ਹਾਂਸੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਪਟਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੇਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡੇਰਾ ਸਮਦ ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਮਹੰਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਚੇਲਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਮਹੰਤ ਬਣਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1942 ਵਿੱਚ, ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਸੁਚੱਜੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੰਤ ਜਾਂ ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਨਿਯਮਤ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਵੀ। ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1944 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ 1944 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 218 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 24 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ-

(a) ਡੇਰਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟ ਸੀ;

(b) ਮਹੰਤ ਸੀ; ਅਤੇ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

(c) ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਡੇਰਾ ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਭਵਾਨੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਸੀ, ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹੋਰ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 23

ਅਗਸਤ, 1948 ਈ

ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦਾ ਮਹੰਤ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਮਹੰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਹੰਤ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੱਕ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੇ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦੇ ਨਿਯਤ ਮਹੰਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ 1948 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 166 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਪੂਰ ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਮਹੰਤ ਹਿਸਾਰ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਅਤੇ ਰੋਹਤਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ ਮਹੰਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਡੇਰੇ ਦੇ ਮਹੰਤ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਹੰਤ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਵਾਉਣ ਅਤੇ ਚੋਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 13 ਦਸੰਬਰ, 1952। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਡੇਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵਾਂ ਮਹੰਤ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ 13 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਿਤੀ, ਅਰਥਾਤ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ, ਪਰ ਮੁਦਈ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਇੰਚਾਰਜ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਹੁਣ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:- ਸੀ

"ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀ. ਕੁੰਜ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਹੁਣ 4.15 ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਆਰਡਰ IX, ਨਿਯਮ 8, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਲੀਡਰ ਦੀ ਫੀਸ 100 ਰੁਪਏ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਤੋਂ ਖਰਚੇ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ."

ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਵਿੱਚ, ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 21 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਵੱਲੋਂ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੈ. ਰਾਮ ਦਾਸ ਨੇ 21 ਮਈ 1956 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵੱਲ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957, ਮਿਤੀ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਦੂਜੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਮਈ, 1956 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਬਣਿਆ ਹੈ

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦਾ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਖੁਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਠੋਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਮਚੈਂਟ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜੋ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਧੀ. ਇਹ ਤੀਜਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 9. ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਚੌਥੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਨਿਯਮ 2 ਨੂੰ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 66 ਦੁਆਰਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਰੀ ਵਿਵਾਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 1 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। 151 ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਲਛਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਬਾਲਮੁਕੰਦ (1) ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੀ. ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਬ-ਆਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਣਵੰਡੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾ ਸਕਣ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। . ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 'ਵਿਆਖਿਆ' ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਣਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੋਡ ਆਰਡਰ 20, ਨਿਯਮ 12, 13, 14, 15, 16, ਅਤੇ 18, ਅਤੇ ਆਰਡਰ 34, ਨਿਯਮ 2, 3, 4, 5, 7 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ 8. ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਮਹਿੰਦਰ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਰਤਨ (1)। ਬਾਅਦ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀਰੀ ਮੋਹਨ ਬਨਾਮ ਮਨੋਹਰ, (2) ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸੂਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾਰਾਇਣਨ ਥੰਪੀ ਬਨਾਮ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਵਣ (3) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਾਵਨਕੋਰ-ਕੋਚੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, ਵਾਲੀਅਮ 1, (1957 ਐਡੀਸ਼ਨ) 'ਤੇ ਚਿਤਲੇ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 133 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਉਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹਿਮਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(2) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 20 ਜਾਂ ਆਰਡਰ 34 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਹਿਸਾਰ, ਰੋਹਤਕ ਅਤੇ ਗੁੜਗਾਓਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ ਸਾਧਾਂ ਅਤੇ ਮਹੰਤਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਹੰਤ। ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਆਦਿ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਿਰ ਚੋਣਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਚੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਮਹੰਤ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਢਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਛਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਬਾਲਮੁਕੰਦ (1) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੈ।

ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 8 ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕੋਰਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਭਾਵ ਉਹ ਸੁਣਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜੱਜ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗਾ, ਮਨੋਹਰ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਬਿਰਾਂਦਰੀ (2)। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲਛਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਬਾਲਮੁਕੰਦ (1) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜੱਜ ਗਵਾਹੀ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਕੀ "ਸੁਣਵਾਈ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਿਤੀ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਬੱਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਹੰਤ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ। ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਅਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਬਨਾਮ ਰੁਕਮੀਨਾ ਕੁੰਵਰ (1) ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਵੈਧ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਰੋਕ ਵੀ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣ ਗਿਆ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਮਹੰਤ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੁੜ-ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 5 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਜਾਣ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮਿਤੀ 26 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਮਾਰਚ, 1953 ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਤੀ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ ਵੱਲੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਰੀਕ ਵਧਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਮਿਤੀ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਢੁਕਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਰਨਗੇ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਿਕਾਸ ਸ਼ਰਮਾ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ